

இலக்கியம் என்பதென்ன? எழுதுவதெல்லாம் இலக்கியமா? எப்படி இலக்கியத்தை தரப்படுத்துவதெல்லாம்? . முக்கியமாக தமிழ் இலக்கியத்தில் முக்கிய அணியில் இருந்ததோ அல்லது, பணத்ததை வாரியிறதைத்தோ பரிசுகளைப் பாராட்டுகளை பற்றும் போது நியாயமான சந்தகேங்கள் சாதாரணமான வாசகர்களுக்கு எழுவது சகஜம்தானே...? இந்தப் பிரச்சினையை எப்படித் தீர்ப்பது?

ஹெமிங்வேயின் ஒரு முக்கியமான கற்றைப்படித்தனே. அதில் 'இலக்கியம் பனிப்பாறை போன்றது' என்றார். நீரில் மிதக்கும் பனிப்பாறையில் எட்டில் ஒரு பகுதி வளையே தெரிவது. மிகுதி நீரின் உள்ளே இருப்பது. அதாவது இலக்கியத்தில் எழுதப்பட்டது: சிறிதாகவும் சொல்லப்படாத விடயங்கள்: பெருமளவில் வசனங்களின் இடையில்; ஊகத்திற்கு விடப்படுபவை. இவை அம்பிக்யூயி (ambiguity) அல்லது பொருள்மயக்கம் எனக்கூறலாம். இது சிறுகதை நாவல் கவிதை என்பதற்கு பொருந்துமானதாலும் நான் நாவலையே இங்கு பார்க்கிறேன்.

பொருள்மயக்கத்தை ஹெமிங்வேயின் எழுத்துகளில் பார்க்க முடியும் கிழவனும் கடலும் (Old man and the sea) என்ற பிரபலமான நூலில் சொல்லப்படுபவை. அந்த சன்றியாகோ கிழவன் மாலின் மீனோடு போராடுவது என்பது மிகவும் சிறிய விடயங்கள். ஆனால் சொல்லப்படாதது ஏராளம். முதுமையில் எதையாவது சாதிக் கவணேடும் என்பது மட்டுமல்ல. துண்பில் கயிறை பிடித்திருந்த இடது கரம் களைத்து மரத்தவுடன் இரண்டுகைகளோடு நடத்தும் சம்பாசனையில் கையின்; உரத்திறக்காக நான் உணவு உண்கிறேன் என்பது மனித வாழ்க்கையில் உணவு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் என்பது வருகிறது.

எந்த உயிரினது சகல முயற்சிகளும் உணவிலே முடிகிறது. மீனோடு நடத்தும் உரையாடலில் எங்கள் இருவரில்; யார் இறந்தாலும் பரவாயில்லை என்று சலென்ஜ் பண்ணுவது. வாழ்க்கையில் முதுமையை அடையும் போது வரும் கனவுகள் கிட்டாமற்றவையாகிறது. இதற்கு முன்பு ஒரு பணை மீனதை துண்பிலில் பிடித்தபோது அதோடு வந்த ஆண் மீன் எட்டிப்பாய்ந்து அந்த பணை மீனதைத் தடையது. சன்றியாகோவின் நினைவில் வருவது கதையின் அழகியல்.

ஒருவிதத்தில் முதுமையின் வளையா அல்லது ஹெமிங்வேயின் வாழ்க்கை தற்கொலையில் முடியும் வரையிலான படிமம் இப்படியாக எழுதப்படுகிறது என எண்ணலாம். ஏராளமாக எழுதாத விடயங்கள் உள்ளது அந்தச் சிறிய புத்தகத்தில்.

சமீபத்தில் மகாபாரதத்தின் சன் தொலைக்காட்சியில் பார்த்தபோது ஒரு கட்டம் என மனதில் ஆழமாகப் பதிந்தது. மனதில் நின்பைப் பதை சொல்லுங்கள், பாண்டவர்களைக் கட்டுவிட்டு கடைசியாக பாஞ்சாலியை கிருஷ்ணன் கட்டப்போது, கர்ணனை சூயம்வர அவையில் நான் அவனை அவமதித்து பசேயது தவறு என நின்கைக் கிறேன் என்றான். அவளது சிந்தனையை பலர், பல அர்த்தம் கொள்ளுவார்கள்.

தயை வப் பிறப்பான அவள் கர்ணனையார் என புரிந்திருப்பாள். அவனை அவமதித்தால் முக்கிய எதிரியை உருவாக்கியது தவறு அல்லது பாண்டவரோடு அவனையும் மணந்திருக்கலாம் என எங்கோ பதித்த நினவை. இவற்றிற்கு இடையே பல விடயங்கள் அந்த வசனத்தில் ஊக்கிக் உள்ளது.

ஜாதக கதையொன்றில் காமத்தால் நிலைகுலைந்த மற்றைய ரிஷிக்கு புத்தர் ஆறுதல் வார்த்தைகளாக சொல்லும் கதையிது.

முன்பு ஒரு பிறவியில் புத்தர் ரிஷியாக இருந்து தியானத்தால் பிறக்கும் சித்துகளை பற்றி பின்பு நகரத்துக்கு வந்ததாகவும் அங்கு அரசனும் அரசிக்கும் கல்வி போதிக்கும் கருவாக இருந்தபோது ஒருநாள் அரசர் வளையிர் அரசுகாரியமாக சின்றார். மாடத்தில் குளித்துவிட்டு பட்டுத் துணியால் போர்த்தப்பி இருந்த அரசி ரிஷி வந்த அவசரத்தில் எழுந்தபோது அரசியின் ஆடையிலகியது. அவளது அழகைக் கண்டு அவள் பால் காதல் கொண்டு தவித்தார் ரிஷி. பின்னர் அரசர் விடயத்தை அறிந்து அரசியை ரிஷியோடு அனுப்பினார். அரசி ரிஷியிடம் தங்குவதற்கு கடிசை அமகைக் ச சொன்னாள். அதன் பின்பு குடும்பத்திற்கு தவேயான பொருட்கள் என பல விடயங்களை சொன்னாள். அரசியாரின் தவேகைகள் சிறிதாக இருக்குமா...? அவற்றை ஒவ்வொன்றாக செய்த ரிஷி களைத்துவிட்டார்.

‘இந்த வலைகைகள் தங்களின் இன்பத்தின் அடையாளமா...?’ என அரசி கட்டப்போது ரிஷி தனது தவறையை உணர்ந்து அரசனிடம் அரசியை ஒப்படைத்துவிட்டு தன் தவற்றை மன்னிப்புக் கட்டார்.

இந்தக் கதையில் மலையில் யாரும் மற்ற சமீபநிலையில் யோகத்தால் சித்துகள் அடையதற்கு இலகுவாக இருந்தது. ஆனால் நகரில் அவரது உறுதியில்லை. அதேபோல் குடும்பச் செயல்கள் இலகுவானது அல்ல என பதை புரியவகைக் கிறது. இதவேளே அழகிய அரசியார் அழகால் நிலை தடும்புறிய ரிஷியை அதே வழியில் சின்றும் திருத்துகிறார். இதற்குப் பால் தவறுகளைத் தானும் மூறப்பில் இளைத்தனே என புத்தர் ஆறுதல்

சொல்கிறார் இப்படி எண்ணற்ற கரிய விடயங்களை தன்னகத்தே புதைந்து உள்ள கதைகளுக்கு நாம் சொந்தக் காரர்கள்.

தற்காலத் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஹெமிங்வேயின் பனிப்பாறை வடிவத்தில் எழுதும் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் எழுத்துக்களை தடையபோது அங்குலம் வார்த்தைகள் விதைக்கப்பட்ட படிப்பவர்கள் கற்பனையைக் குடிமின்றி எழுதப்பட்டிருந்தது. இப்படியாக எழுதினால் வாசகனுக்கு ஊக்க அங்கு இடமில்லை தமிழ் வாசகர்கள் பரிசீலனையில் கொப்பியடித்து (தமிழ் நாட்டுத் தமிழில் பிட அடித்து) எழுதும் மாணவர்களின் நிலையில் கற்பனையை இரூக்கிறார்கள்.

சம்பவத்தைக் கோர்த்த கட்டுரைகள் சிறுகதைகளாகவும் வாழ்க்கையில் சந்தித்த விடயங்கள் நாவலாக மாறினால் வாசிப்பவனுக்கு மிகவும் போர் அடித்துவிடும். தமிழ் இலக்கியம் வாசிப்பவர்கள் குறைவதற்கு இதுவும் ஒருகாரணமா...?

நவீன தமிழ் இலக்கியங்கள் படிமத்தில் முரண்கையில் பொருள் மயக்கத்தில் (<http://www.jeyamohan.in/9454>) எழுதப்பட்டவை குறைவு. இதில் 'விரித்து எழுதவில்லை. இன்னும் விபரிக் கலாம். அல்லது ஆழமாக சினை நிரூபிக்கலாம். இது மலேலோட்டமான எழுத்து' என்று விமர்சகர்கள் தமிழ் இலக்கியவாதிகள் எழுதியிருப்பார்கள். படித்தபோது சினிமா பார்ப்பதுபோல தள்ளிவாக இருந்தது என்றும் கருத்து சொல்லுவார்கள்.

சினிமா சிந்திக்க விரும்பாத கற்பனையைற்றவர்களின் மீடியம் இதனாலே பலபுகழ் பெற்ற நாவல்களை திரைப்படமாக முடிவதில்லை. திரைப்படமானவை நாவல்களின் அருகிற கட்ட சில்ல முடிவதில்லை.

இப்படிப்பட்ட இலக்கியங்களைப் பார்த்துவிட்டு, நான் ஜி. நாகராஜனின் தொகுப்பை படித்தபோது அவரது நாவல்கள், சிறுகதைகள் பெரும்பாலான பொருள் மயக்கத்தை கொடுத்துவை. ஹெமிங்வேயின் பனிப்பாறை வடிவத்தில் வடிக் கப்பட்டவை எனக் கண்டுகொண்டனே

0000 0000000000 0000

ஜி. நாகராஜனின் நாவல் நாளமைற்றுமொரு நாளே பலவிதத்தில் பொருள் மயக்கத்தைக்

கொடும்புகும். சம்பவங்களும் கனவுகளும் அடும்புகும்புகும்புகும்புகும்.

உண்மையில் அதுதானே யதார்த்தம்?

நிகழ்கால சம்பவங்கள் நடக்கும்போது நம் மனம் இறந்த காலத்தை நோக்கி கொண்டு செல்வதுதானே நிஜம்.

சோலமைலவை வீட்டு விடயத்தில் ஏமாற்றியதால் அவரை கொலை செய்யும் எண்ணம் கொண்ட கந்தனுக்கு ஆரம்பத்தில் கொலை செய்யப்பட்டவர் சோலமைலவையாகத் தெரிகிறார் ஆனால் கட்சியில் கத்தும்பட்டவர் வேறு ஒருவர். கொலையை தடுக்க விரைந்து சினை கந்தன் கொலைகாரனா இல்லையா என்பது மயக்கத்தை தருகிறது. இத்துடன் அவனது நினைவுகள் கனவுகள் சீரற்ற வருவதால் இந்த நாவல் என்னை இராமுறவை வாசிக்க வந்தது இவ்வளவிற்கு நாவல் மிகவும் எளிய மொழி.

000000 0000000000 000000 000000000000 0000.

நாவித சிறுவன், கந்தனின் முகத்தை சவரம் செய்யும் வளையில் அவனது கைபடும்போது கந்தனுக்கு காம உணர்வு வருவது.....

பகல்வளையில் உடலுறவை முடித்தபின் 'பட்டப்பகலிலே இது என்ன அட்டகாசம்' என மீனா கடைப்து....

'உண்மையை சொல்லட்டுமா இன்னக்கு காலயிலே இரண்டு நாயிக ஒண்ணை ஒண்ணுவிட்டுக் கலசைச்சிட்டுப்போச்சு'

'ஆமா ஓடனே நினைப்பு வந்ததாகும். அன்றைக்கு இரண்டு அணில்கள் இண்டகைக்கு நாய்கள்'

'பொம்பிளையென்னு பிறந்திட்டாலதே தவேடியா சிறுக்கிதான். ஒருத்தரோடும் பட்டுத்தா, என்ன பத்துப்பரோடும் பட்டுத்தா என்ன. எல்லாம் ஒண்ணுதான்'

இதை விட யதார்த்தத்தை எழுத முடியுமா..?

அறம் - மனச்சாட்சி ஆளுக்கும் ஆள் வறும்படுகிறது.

இந்த நாவலில் உள்ள அறம் என்னகை கவர்ந்தது. அது மிகவும் விசாலமானது. கணவன் இறந்த பின்பு மனைவிகளை மட்டுமல்ல, எப்போதாவது உடலுறவு கொண்ட பண்களையும், அந்தப்புரத்துப் மகளிரையும் கட்டையில் ஏற்றும் சமீகத்தில், விபசாரத்திற்காக கொண்டு வரப்பட்ட பண்ணைகூடும் பம் நடத்திவிட்டு தனக்கு இயலாதபோது அவளது வாழ்க்கைக்கு வறும் ஒருவனதைத்தேடும் கந்தனின் பாத்திரம் உச்சமானது. இதுவரை தமிழ் இலக்கியத்தில் தரிசிக்காத வதேம் இது. இவ்வளவிற்கும் அந்தப் பண்ணை மீனா இரவில் விபசாரத் தொழிலை தொடர்ந்து சயெ்கிறாள்.

00000000 0000000000

உணவு என்பது யாவருக்கும் தவேயானது இந்த உணவின் முன்பு காதல், கற்பு, கலாச்சாரம் என்பன அர்ப்பமான விடயங்கள். அதாவது கடவுள் மாதிரி நம்பலாம். ஆனால், நிர்ப்பிக் கமுடியாது.

அதபோல ஆண்களின் காமம் என்பது காலம் காலமாக விலகை கொடுத்து வாங்கும் பொருளாகவே உள்ளது. இதை எந்த மதத்தாலும் தடுக்க முடியவில்லை. அதே வளையில் நரேமயாக ஒப்புக்கொள்வது கடினமாக இருக்கிறது. காலம் காலமாக இதில் மட்டும் கோழையானது தமிழ் சமீகம்.

இந்த இரண்டு விடயங்கள் அழுத்தமாகும் களம் குறத்தி முடும்.

இங்கு பத்திரிகை நிரூபர் ஒருவன் விலகை கொடுத்து இன்பத்தை வண்டவந்த இடத்தில் தங்கத்தை சந்திக்கிறான். உடல் இன்பத்தை கொடுக்கும் காமதனுவாக

அவளபைப் பார்த்த அவனுக்கு, அவள் விபச்சாரத்திற்காக அழதைத்தாள் என பொய் வழக்கு தொடர்த்தபோது அதை எதிர்த்து அவள் வழக்காடும்போது அவளது வரைக்கியத்தை பார்த்து வியப்படக்கிறான். பிற்காலத்தில் அவள் ஏற்கனவே கைவிட்டுச் சென்ற வறோடு பண்ணை மணம் செய்து குழந்தைகள் உள்ள காதலனோடு, வறோடு இடத்தில் குடிசையில் வாழ்வது அவனுக்கு ஆச்சரியத்தை கொடுக்கிறது.

இந்த நாவலின் முக்கிய கரு, ஆண்பணை உறவின் விசுவாசம் என்பது உடலில் அல்ல. இதயத்தில் உள்ளது என்பதை வலியுறுத்துகிறது. (Fidelity of the heart-as opposed to fidelity of the body)

இது ஒரு முப்பத்தியை ந்து பக்கம் மட்டுமே வருகிறது. நடுமும் கதையாகவோ நீளமான சிறுகதையாகவோ கொள்ள முடியாது. நாவலுக்கு உரிய திருப்பங்கள் இருக்கின்றன.

ஜி. நாகராஜனின் நாவல்கள் மொழியை வலியுறுட்டாமல், முடக்காமல், உளிகொண்டு சிறப்பமாக சேதுக்கப்பட்டிருக்கிறதில் ஆங்கில நாவல் ஆசிரியர் ஏர்ணஸ்ட் ஹெமிங்வேயின் சாயலும் உள்ளடக்கத்தில் பிரான்சிய எழுத்தாளர்களையும் ஒத்து இருக்கிறது.

புனையை தலையில் இருந்து பின்னோக்கி குழந்தையாலும் தடவமுடியும். ஆனால் வாலிலிருந்து தலை நோக்கி தடவினால் அதனது பற்களை சந்திக்கவேண்டும். அசாதார்த்துணிவுகொண்ட முதல் தமிழ் எழுத்தாளர் ஜி. நாகராஜன் என நின்கைக்கிறேன்

000000 :காலச்சுவடு ஜி. நாகராஜன் படபைப்புகள்

uthayam@optusnet.com.au